

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-5 У. 6782/18
Дана 21.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Наташа Малинић, председника већа, Весне Слијепчевић и Гордане Николић Врбашки, чланова већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 431-01-00178/2017-39 од 28.02.2018. године, у пореском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 21.08.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА

Образложење

Тужилац је 20.04.2018. године поднео тужбу против туженог, ради поништаја решења број 431-01-00178/2017-39 од 28.02.2018. године, решења број 431-01-00179/2017-39 од 28.02.2018. године и решења број 431-01-00180/2017-39 од 01.03.2018. године. Поступак по тужби је раздвојен и ради поништаја решења број 431-01-00178/2017-39 од 28.02.2018. године, настављен је у предмету У. 6782/18.

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Зрењанин број: 431-32/К2007111 од 13.11.2014. године, којим је у ставу 1. диспозитива, пореском обвезнику, А.А. из ..., оснивачу СР АУТО ТАКСИ, са седиштем у ..., ПИБ..., утврђено коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године, на основу доприноса за социјално осигурање у износу од 201.389,61 динара, и то: коначно утврђена обавеза доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. годин по стопи 22%/24% износи 46.279,33 динара; коначно утврђена обавеза доприноса за

здравствено осигурање за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године по стопи 12,3% износи 24.770,92 динара; коначно утврђена обавеза доприноса за осигурање за случај незапослености за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године по стопи 1,5% износи 3.020,84 динара; у ставу 2. диспозитива, одређено да је коначно утврђену обавезу овим решењем, односно разлику између коначно утврђене обавезе овим решењем и уплаћених аконтација, обвезник дужан да плати у року од 15 дана од дана достављања решења на рачуне ближе одређене у диспозитиву решења; у ставу 3. диспозитива, одређено да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто; у ставу 4. диспозитива, одређено да ће се, уколико обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року, наплата извршити принудним путем, доношењем решења о принудној наплати пореза и споредних пореских давања; у ставу 5. диспозитива, одређено да трошкови принудне наплате и увећање пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5 % на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет обвезника; у ставу 6. диспозитива, одређено да жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац у тужби указује погрешну примену материјалног права, те истиче да су му наплаћени превисоки износи на име пореза, да није обављао делатност од 2011-2012. године и да је нетачна тврдња пореских органа да је обављао такси делатност као пензионер. Истиче да је стекао услов за старосну пензију у октобру 2011. године, али да због дуга није могао да оствари право на пензију скоро две године, да је ускраћен за 24 пензије и да му се одбија трећина пензије, а да је пензију остварио искључиво на основу стажа у фирми где је радио. Наводи да му је решењем Министарства финансија, Пореске управе, централе Београд број 43-1/2011-194343 од 27.12.2011. године, одузет ПИБ, а решењем број 331-47-1995/11-12 од 16.11.2011. године, враћен му је ПИБ 24.02.2012. године, тако да није обављао такси делатност око 105 дана, а за све то време су му обрачунате дажбине. Даље наводи да је убрзо након тога, општинском одлуком забрањен рад свим таксистима који немају ауто са ЕУРО 3 мотором, па иако је имао потпуно исправан ауто, комунална полиција је почела да кажњава таксисте који немају возило са еуро 3 мотором, тако да од 2012. године, уопште није радио, а у Агенцији за привредне регистре му нису дозволили да одјави делатност све до априла 2014. године, када се привремено одјавио. Истиче да сви у Зрењанину знају да није обављао такси делатност од почетка 2012. године. Износи своје личне и породичне прилике, везане за стамбено питање и радни статус његове супруге, те указује да није тачно да је обављао такси делатност као пензионер, јер није имао возило, а током 2013. и 2014. године је имао и забрану управљања моторним возилом. Даље наводи да га је током 2011. и 2012. године комунална полиција кажњавала око 5 пута због возила, иако је аутомобил био исправан, само није имао еуро 3 мотор, па је тада и престао да вози. Наводи још и да се редовно пријављивао за отпис пореза и репрограмирање дуга, али да му је речено да то за њега не важи, јер се спрема за пензију, а он сматра да је имао право на отпис, те указује да су и садашња потраживања застарела.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је решењем број 431-36/20171181 тужиоцу утврђена месечна аконтација пореза на доходак грађана од 2.010,05 динара, применом законске стопе на месечни приход од 20.100,50 динара од обављања самосталне делатности у периоду од 01.01.2013. до 31.12.2013. године, а која за наведени период зноси 201.389,61 динара. Наведено решење је постало правноснажно и коначно дана 22.08.2013. године. У списима предмета се налази записник под бројем 242-431-00-00119/2014-I2A01 од 26.01.2015. године о извршеној канцеларијској контроли задужења доприносима за обавезно социјално осигурање по предметним жалбама, сачињен у присуству пореског обвезника, овде тужиоца, који се одазвао позиву за учешће у поступку канцеларијске контроле по уложеној жалби на наводе првостепеног решења број: 431-32/K2007111 од 13.11.2014. године, решења број: 431-32/P2007111 од 13.11.2014. године и решења број: 431-40/P2007111 од 13.11.2014. године и који је упознат са констатованим чињеничним стањем према службеној евиденцији и документацији првостепеног органа. У записнику је констатовано, да је А.А., овде тужилац, предузетник, оснивач СР АУТО ТАКСИ, са седиштем у ..., ... бр. ..., уписан у Регистар привредних субјеката решењем АПР-а бр. БП 7061/2010 од 22.01.2010. године, са почетком обављања делатности дана 22.01.2010. године, као и да је према решењу АПР-а БП 39542/2014 од 16.04.2014. године, утврђен прекид обављања делатности који ће трајати до регистрације наставка обављања делатности. Констатовано је да је порески обвезник обављао делатност као основно занимање у периоду од 22.10.2010. године до 21.10.2013. године, када је решењем Републичког фонда за ПИО, Филијала Зрењанин број 135-181.10.085074/2014 од 20.06.2014. године, утврђено право на старосну пензију почев од 22.10.2013. године. Констатовано је и постојање решења Централне Пореске управе бр.43-1/2011-19/4343 од 27.12.2011. године о привременом одузимању ПИБ-а, као и решења Централне Пореске управе бр.43-2/2012-19/185 од 24.02.2012. године о укидању решења од 27.12.2011. године. Према наведеној неспорној доказној документацији у наводима записника констатовано је, да су тужиоцу утврђене коначне обавезе на име доприноса за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године за обављање делатности у виду основног занимања, као и за период од 22.10.2013. до 31.12.2013. године, од када је обвезник обављао делатност као пензионер, коначне обавезе на име доприноса као и аконтационе обавеза за 2014. годину за обављање делатности из пензије, при томе имајући у виду решење АПР-а број БП 39542/2014 од 16.04.2014. године о привременом прекиду обављања делатности од 16.04.2014. године, која ће трајати до регистрације наставка обављања делатности. Према наводима сачињеног записника тужилац као порески обвезник је упознат са наведеним доказима, као и са регулативом о начину утврђивања предметних обавеза, са наводима из члана 3. Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности, а према којој регулативи је делатност такси превоза, разврстана у седму групу делатности са полазном основицом за седму групу од 35%, те је констатовано да полазна основица за утврђивање висине паушалног

прихода за 2013. годину износи 57.430,00 динара, да месечна основица пореза на доходак грађана и доприноса за обавезно социјално осигурање за 2013. годину у износи 20.100,50 динара ($57.430,00 \times 35\% = 20.100,50$), а полазна основица за утврђивање висине паушалног прихода за 2014. годину износи 60.708,00 динара, тако да месечна основица за утврђивање пореза на доходак грађана и доприноса за обавезно социјално осигурање за 2014. годину износи 21.247,80 динара ($60.708,00 \times 35\% = 21.247,80$). Наведени записник тужилац је примио и потписао дана 26.01.2015. године. Имајући у виду да је тужилац обвезник доприноса за социјално осигурање лица, које својство се стиче даном почетка, а престаје даном престанка обављања самосталне делатности, на основу пријаве на осигурање, односно одјаве осигурања, те да му је правноснажним и коначним решењем утврђено задужење порезом на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за 2013. године, тужени орган је оценио да је првостепени орган правилном применом прописаних стопа за све три врсте доприноса из члана 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, правилно утврдио тужиоцу коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године, у износима наведеним у диспозитиву првостепеног решења од 13.11.2014. године. На основу изнетог, тужени је, у складу са одредбом члана 151. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03 ... 93/12), прописано је да су осигураници самосталних делатности лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења. Одредбом члана 14. став 1. наведеног закона прописано је да се својство осигураника стиче даном почетка а престаје даном престанка запослења, обављања самосталне или пољопривредне делатности, односно обављања уговорених послова, док је ставом 2. прописано да се својство осигураника утврђује на основу пријаве на осигурање, односно одјаве осигурања, у складу с овим законом.

Одредбом члана 17. став 1. тачка 18. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 107/05 ... 119/12), прописано је да су осигураници физичка лица која су обавезно осигурана у складу са овим законом и то предузетници који су регистровани за обављање законом дозвољене делатности у виду занимања, ради самосталног обављања делатности, обављања делатности слободне професије, као и самостални уметници, у складу са законом.

Одредбом члана 22. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр. 84/04 ... 47/13), прописано је да је основица доприноса за предузетнике опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, док је одредбом става 2. истог члана, прописано да до коначног утврђивања опорезиве добити за текућу годину, предузетници плаћају месечну аконтацију доприноса на основицу коју чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана. У члану 37. став 1. истог закона је прописано да најнижу месечну основицу доприноса чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћене у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, ако овим

законом није друкчије одређено, а у члану 42. истог закона је прописано да највишу месечну основицу доприноса чини петострукти износ просечне месечне зараде исплаћене по запосленом у Републици према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а примењује се од првог у наредном месецу по објављивању података о просечној месечној заради исплаћеној по запосленом у Републици.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, бр. 84/04 ... 47/13) прописано је да су предузетници обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања. Одредбом члана 12. став 1. наведеног закона прописано је да у случајевима када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самостална делатност, уговори и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање обрачунава и плаћа по свим тим основама, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом. Према одредбама члана 22. став 1. овог закона основица доприноса за предузетнике је опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана. У члану 37. став 1. истог закона је прописано да најнижу месечну основицу доприноса чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћене у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, ако овим законом није друкчије одређено, а у члану 42. истог закона је прописано да највишу месечну основицу доприноса чини петострукти износ просечне месечне зараде исплаћене по запосленом у Републици према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а примењује се од првог у наредном месецу по објављивању података о просечној месечној заради исплаћеној по запосленом у Републици.

Полазећи од стања у списима предмета и наведених законских одредаба, правилно је по оцени суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем тужиоцу утврдио коначно задужење доприносима за социјално осигурање за период од 01.01.2013. године до 21.10.2013. године, будући да су обвезници односно обавезно осигурана лица по сва три вида социјалног осигурања за која се врши коначно утврђивање обавеза, лица која у складу са законом самостално обављају делатност и осигурана су сходно одредбама члана 12. ст. 1. тач. 1. и 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, чл. 17. ст. 1. тач. 18. Закона о здравственом осигурању и чл. 7, 8 и до 9. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Такође, суд налази да је основано тужени закључио да је правилно првостепеним решењем тужиоцу утврђена висина коначног задужења доприносима за социјално осигурање за период од 01.01.2013. године до 21.10.2013. године, обрачунато у износима ближе означеним у диспозитиву тог решења. Ово стога јер из списка произлази да је тужиоцу решењем првостепеног органа број 431-36/20171181, утврђена месечна аконтација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2013. до 21.10.2013. године, у месечном износу од 2.010,05 динара, обрачунато на пореску основицу – паушално утврђени приход у месечном износу од 20.100,50 динара, која за период од 01.01.2013.

до 21.10.2013. године износи 201.389,61 динара, које је постало коначно и правноснажно дана 22.08.2013. године, па је и по оцени суда тужиоцу висина коначног задужења доприноса за пензијско и инвалидско осигурање утврђена у складу са цитираним одредбама чл. 22,23 37. и 42. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да тужилац није обављао такси делатност од 2012. године, али налази да исти нису од утицаја на одлуку у овој управној ствари. Ово стога, јер је тужиоцу тек решењем АПР-а БП 39542/2014 од 16.04.2014. године, утврђен привремени прекид обављања делатности, када му је у складу са цитираном одредбом члана 14. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и престало својство осигураника, а до ког момента је био обвезник плаћања доприноса за социјално осигурање.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду напред изнето, налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који није цењен у од сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на другачију одлуку.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.08.2020. године, III-5 У. 6782/18

Записничар
Соња Медих,с.р.

Председник већа-судија
Наташа Малинић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ